

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9.

Den 1ste Februar 1893.

42de Aargang.

Tale af Ældste H. A. Pedersen,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i Christiania den 30te Oktober 1892.

Det er med Glæde og Taknemmelighed til min himmelske Fader, at jeg fremstaar for denne Forsamling for at fremlægge nogle af Evangeliets Principer.

Jeg har med Tilfredshed lyttet til de Bemærkninger, som ere blevne gjorte af Brødrene baade igaar Aftes og idag; deres Vidnesbyrd har styrket mit. De have ogsaa berørt mange af Evangeliets Principer, i Særdeleshed Begyndelseslæren i Kristo, saaledes som den forud blev prædiktet af Herrens Apostle.

Apostelen Paulus hentyder i sit Brev til de Hebræer, 6te Kapitel, 1ste og 2det Vers, til Betydningen af disse Principer; dog var han af den Mening, at naar man forstod disse, var det rigtigt at „stride frem til det Fuldkomnere.“ De Sidste-Dages Hellige tro paa adskillige Principer henhørende til Frelsningsplanen, som de Kristne i Almindelighed ikke anerkjende som nødvendige for at opnaa Frelse, men som Jesus og hans Apostle samt alle de

sande Kristne, der levede paa den Tid, ansaa for absolut nødvendige.

Dersom Gud vil staa mig bi med sin Helligaand, vil jeg prøve paa at omtale et Par af disse upopulære Principer i vor Tro, nemlig Præstedømmet eller guddommelig Fuldmagt og de aandelige Gaver.

I denne oplyste Tidsalder, i hvilken vi leve, i Tidernes Fjøldes store Husboldning, da de Fleste i den civiliserede Verden bekjende sig at være Jesu Kristi Efterfølgere og at tro paa hans Mission og paa det Evangelium og den Frelsningsplan, som han bragte til Jorden, ere de komne til den besynderlige Slutning, at guddommelig Fuldmagt og den jamne Organisation i Kirken, som var nødvendig i Begyndelsen, ikke er nødvendig nu. De fortælle os, at det kun var i Begyndelsen, at Profeter, Apostle, Evangelister, Hyrder og Lærere vare nødvendige; de sige ligeledes angaaende de aandelige Gaver. Lad os undersøge den hellige Skrift og se, om disse Bæjen-

ligheder i Kristi Kirke ere nødvendige i vor Tid eller ikke; Bibelen skulde være den Lovbog, som kunde afgjøre al Tvist og Uenighed angaaende Religion. De fleste Mennesker paastaar, at de tro Bibelen, og dette er maaske sandt, saa længe den er lukket, men naar den er aaben, er der Saa, som tro den.

Vi, Sidste-Dages Hellige, tage den som en Ketteknor for vor Tro, og vi ere til enhver Tid villige og rede til at bevise vore Principer fra den. Jugen, som bekjender sig at være en sand Kristen, vil benægte, at den Naade, som Kristus organiserede sin Kirke paa, var den rette, og at det Evangelium, som han lærte, var det eneste, hvorved Menneskene kunde blive frelst.

Vi læse i den hellige Skrift, at Herren og Mesteren førend sin Bortgang kaldte tolv Apostle, som han gav Myndighed til at være hans Vidner baade i Jerusalem og i det ganske Judæa; ligeledes gav han dem Fuldmagt til at løse paa Jorden, og det skulde være løst i Himmelen, og til at binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himmelen; med andre Ord, hvad de udførte paa Jorden i Herrens Navn, skulde være anerkjendt i Himmelen af ham og hans Fader. Han kaldte, i Forening med disse, ogsaa Halvfjerdsindstyve, som han ligeledes gav Myndighed, dog ikke i den Grad som de tolv, til at være hans Apostle og jæregne Vidner, men han gav dem Magt over urene Aander, Magt til at helbrede de Syge, til at udkaste Djævlene o. s. v. Efterat de Ugdelige, de, som ikke kunde fordrage en sund Lærdom, havde korsfæstet vor Frelser, og efterat han havde sprængt Gravens Baand, aabenbarede han sig for sine jæregne Vidner og gav dem en Befaling og visse Forjættelser, som ere nedskrevne

hos Evangelisten Markus i det 16de Kapitel, 15de—18de Vers.

Denne Befaling og disse Forjættelser ere jaalydende: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Stabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævlene; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slangen, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“

Heraf lære vi, at visse Tegn og Gaver skulde følge de Troende som et Bevis paa, at de havde den sande Tro. Ligeledes finde vi, at disse Mænd vare kaldte af Mesteren selv; de modtog deres Myndighed fra ham, og hvad de udførte i hans Navn, var antageligt baade af ham og hans Fader. Apostelen Paulus forklarer dette meget tydeligt i sit Brev til de Ephejer; han forstod det og ønskede, at de ogsaa skulde forstaa det. Jeg vil læse nogle Vers af St. Paulus' Brev til de Ephejer, 4. Kap., begyndende med det 8de Vers: „Derfor siger Skriften: han opførte til det Høje, bortførte Fangen, og gav Menneskene Gaver. . . . Og han bestilte nogle til Apostle, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere.“ Af dette Skriftsted fremgaar det, at Guds Søn, Jesus Kristus, selv indsatte disse Embedsmænd i Kirken. Hvorfor? Fordi det var nødvendigt. Paulus forklarer i de følgende Vers i det samme Kapitel, hvorfor de vare nødvendige, nemlig: „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse.“

Heraf lære vi, for det Første, at Embederne i Kristi Menighed ikke kunne

forvaltes uden disse Embedsmænd; for det Andet, at de Hellige ikke kunne juldkommen beredes uden dem; og for det Tredje, at Kristi Legeme eller Kirke ikke kan opbygges uden disse hans bemyndigede Tjenere.

Hvor længe skulde de eksistere i Kirken? Som jeg før har sagt, sige de Kristne i Almindelighed, at det blot var i Begyndelsen, at de vare nødvendige, men vi vilde undersøge Apostelen Paulus' Være desangaaende. I det 13de Vers af samme Kapitel, som jeg allerede har citeret, siger han, at de skulle vedblive: „Indtil vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Hjldes voksne Alder.“ Nu kommer Spørgsmaalet: Ere alle Mennesker naaede til Enhed i Troen og have de anerkjendt Kristus som Guds Søn? Svaret maa blive: Nej. Der er for Tiden mange forskjellige Slags Trosbekjendelser i Verden, og disse ere aldeles ikke enige om at anerkjende Kristi Mission; altsaa finde vi, at disse Embedsmænd ere nødvendige i Kristi Menighed, dersom den skal bestaa.

Apostelen siger endvidere, at disse Embedsmænd skulle være i Kirken, jaa „at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Vardoms Vej ved Menneskenes Spil, ved Trædsthed og Forførelsens Kunstgreb;“ derved skulle vi forstaa, hvor den sande Kristi Kirke er; derfor siger Apostelen til Epheserne, at de vare opbyggede paa Apostlenes og Profeternes Grundvold, og at Kriftus selv var Hovedhjørnestenen. (Eph. 2, 20.) For endnu tydeligere at bevise, at disse Mænd vare indsatte af Gud og ikke af Mennesker, vil jeg citere Apostelen Paulus' Ord i hans første Brev til de Corinthier, 12te Kapitel, 28de Vers: „Gud har sat i Menigheden først

Apostle, for det Andet Profeter, for det Tredje Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger,“ o. s. v. Her siger Apostelen udtrykkelig og paa det Bestemteste, at Gud har sat disse i Menigheden. Dersom Gud har sat disse Mænd i Menigheden, have da Menneskene nogen Rettighed til at afskaffe dem og disse Institutioner og sige, at de ikke længere behøves? Vi finde intet Bevis i den hellige Skrift for, at de skulde afskaffes, men vi kunne finde mange Beviser for, at den samme Kraft, Fuldmagt og Organisation skulde eksistere i Kristi Kirke, naar som helst den var paa Jorden. Menneskene sige, de have dem ikke behov i denne ophvste Tid; men en saadan Baastrand er ubeløst og strider mod Guds Bud og Befalinger.

Mange i vore Dage tage sig selv den Ære og Myndighed at være Jesu Kristi Sendebud og efter deres egen Opfattelse at forvalte i Evangeliets Ordinanjer, men dette vil aldrig blive antaget af Sønnen, ejheller af Faderen, lige jaa lidt som de anerkjendte Farsæernes og Sadducæernes Myndighed.

Men, sige Nogle, staar der ikke: „Gaar bort i al Verden og prædikar Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig?“ Jo; men dette jagde Frelseren til sine Udvalgte, ikke til Enhver.

Apostelen Paulus forklarer meget tydeligt, hvorledes Herrens Tjenere skulde blive kaldte. Han siger i sit Brev til de Hebræer, 5te Kapitel, 4de Vers: „Ingen tager sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aron var.“ Hvorledes var Aron kaldt? Igjennem Herrens Profet, Moses; altsaa, dersom Mænd i vore Dage skulle være bemyndigede, ligesom Aron var, da maa Herren have en Profet paa Jorden til at kalde dem. Ingen, uden

han er kaldt paa denne Maade, har nogen Ret til at forvalte i nogen af Evangeliets Ordinanjer; dersom han gjør det, vil det aldrig blive anerkjendt af Gud, hverken i denne eller i den tilkommende Verden. Apostelen siger endvidere, at ikke en Gang Kristus tillagde sig selv den Ære at blive Ypperstepræst, „men den, som jagde til ham: Du er min Son, jeg fødte Dig idag.“ Her se vi tydeligt, at endog han havde ikke Rettighed til at tage sig selv denne Ære; er det da rimeligt at antage, at Menneskene kunne have Rettighed dertil? Aldeles ikke.

Skriften lærer os, at efter Jesu Bortgang kaldte hans bemyndigede Tjenere Andre formedelst den Fuldmagt, de vare i Besiddelse af; de bestykkede og ordinerede Bisopper og Vidster til at forestaa Kirkens Affærer og til at være Forstandere for de forskjellige Grene af Menigheden; den hellige Skrift beretter endvidere, at Kristi Legeme eller Kirke trivedes under deres Administration, indtil den Tid kom, da Menneskene ikke vilde fordrage en sund Værdom.

Angaaende de aandelige Gaver, som de Hellige jordum nøde, og som Menneskene troste sig med, ikke ere nødvendige nu, i denne vor oplyste Tidsalder, forklarer Skriften os, at de samme Gaver og Tegn altid skulle følge de Troende, dem, som adlode Jesu Kristi Evangelium. Efter at Frelseren havde givet sine Vidner Fuldmagt og Myndighed til at forvalte i hans Navn paa Jorden, og forend han satte sig ved Majestæten høire Haand, gav han dem en anden Beialing, nemlig at de skulde vente i Jerusalem, indtil de havde modtaget Anden fra det Høje, Trosteren, Talsmanden, som han lovede dem.

Alle, som have læst det nye Testamente, ere bekendte med Beretningen

i samme om, hvorledes den Helligaand hvilede paa dem, som talte til de Forsamlede i Jerusalem paa Pintsefestens Dag; Talerne prædikede i fremmede Tunge-maal, de profeterede og vidnede om den korsfæstede og gjenopstandne Frelser med en saadan Kraft, at det skar dem i Hjertet, som horte deres Vidnesbyrd. Frelseren havde da oplydt sit Øste.

Apostelen Paulus har ikke ladet os være uvidende angaaende de Gaver og Betsignelser, som skulde komme igjennem den Helligaand. I sit første Brev til de Corinthier, 12te Kap. 1ste Vers, siger han: „Betræffende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende;“ i det samme Kapitel siger han: „Der er Forskjel paa Naadegaver, men Anden er den samme; og der er Forskjel paa Tjenester, men Herren er den samme; men Andens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdoms-Tale formedelst Anden; en Anden Kundstabs-Tale ved den samme And; en Anden Tro ved den samme And; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme And; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Mander; en Anden adskillige Tunge-maal; en Anden at udlægge Tunge-maal; men alt dette virker krafteligen den ene og samme And, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, efter som han vil.“

I disse Vers tilkjendegiver Apostelen paa det Tydeligste, hvilke Gaver der skulle blive dem tildelt, som modtage den Helligaand. Menneskene sige, de have denne And iblandt sig, men disse Gaver findes ikke hos dem; dette er netop at stort Bevis for, at Menneskene ikke ere i Besiddelse af denne And, uagtet de paaftaa at være det.

Formedelst Præstedømmets Fuldmagt blev denne And besjælet paa de

Troende af Herrens beyndigede Tjenere, dem, som sig Aron vare kaldte af Gud. Alle, som troede, ombvendte sig og bleve døbt til deres Synders Forladelse, med andre Ord, de, som adløde Evangeliet, modtogne denne Mand ved Haandspaalæggelse af dem, som havde Myndighed. Derfor siger Apostelen: „Vi ere jo Alle døbt i een Mand til at være et Legeme, hvad heller vi ere Joder eller Græker, eller Trælle eller Frie; og vi have Alle druffet af Kalken til at være den samme Mand.“ (1. Cor. 12, 13.) Heraf bevijes det tydeligt, at det gjorde intet til Sagen, hvilken Nation, Stamme eller Slægt de kom fra, forsaavidt de bleve døbt med den samme Daab, modtogne de denne Mand, og Evangeliets Gaver, Kræfter og Tegn fulgte dem. Derjom Nogen iblandt dem blev jng, kaldte de Uldstjerne, og disse salvede dem med Olie i Herrens Navn og bade for dem; derjom Nogen af dem var besat af urene Aander, bleve de renkede, og de onde Aander maatte fly for medelst Præstedommet's Magt o. s. v. Dette var dem en Glæde, en Styrke og en stor Opmuntring paa Livets knudrede Vej under alle skiftende Omstændigheder. Paulus formanede dem ogsaa til at søge efter de aandelige Gaver, men mest efter Profetiens Gave; thi igjennem Profeter vilde Herren tilkjendegive sin Vilje til sine Børn; men denne Gave er mest foragtet af Menneskene i vore Dage.

Profeten Amos siger i sit 3dje Kapitel, 7de Vers: „Den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne;“ og Apostelen Paulus siger: „Vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det Fuldkomme kommer, da skal det, som er i stykkevis, affaffes.“ (1. Cor. 13, 9. 10.)

Hvad er dette „Fuldkomme,“ som Apostelen hentyder til skalde komme? At Jesus Kristus, vor ældre Broder, selv skal komme til Jorden og tage Regjeringens Tøjler i sine Hænder; da, og ikke før, skal Alt, som er i stykkevis, affaffes. Dette er Bibelens Lære, den Lære, som Jesuere's Vidner forkyndte, idet de talede og skrev, som de bleve drevne af den Helligaand, og det er, hvad vi, de Sidste-Dages Hellige, tro og lære.

Man kunde med Rette spørge om Narjagen til, at Profetier, Aabenbaringer og aandelige Gaver ikke eksistere i den kristne Verden i Almindelighed. Lad os gaa videre i vor Underjøgelse og se, om vi kunne finde Narjagen. Skriften lærer os, at Kristi Kirke voksende og trivedes i Begyndelsen, da „Kristi Legeme“ eksisterede i sin Hælsed, da Hovedet, Armene, Brystet og ethvert Lem paa Legemet var paa sin Plads og udforte sin Funktion. Men vi finde, at Apostlene og andre inspirerede Mænd saa hen til en Tid, som skalde komme, da Menneskene vilde elske Mørke mere end Lys og foretrække Vogn fremfor Sandhed.

Apostelen Paulus forklarer meget tydeligt, hvorledes dette skalde begynde; han saa hen i Tiden til de Dage, i hvilke vi leve, og profeterede derom, sigende: „Den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den junde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.“ Er en jaadan Tid kommen? Ja, sikkerlig. Paulus forudsiger ogsaa, at et stort Forsald skalde komme, og at Ulve skalde komme ind blandt Faarene og ikke spare disse. Han jagde: „Uretfærdighedens Hemmelighed htrer sig allerede

kræfteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort." Hvad var dette, som holdt det tilbage? Præstedømmets Magt; men naar den var borttagen, vilde Ugudeligheden blive endnu større.

Daniel, som levede mange Hundrede Aar før Kristus, profeterede angaaende en Tid, da de Ugudelige skulde føre Krig mod de Hellige og overvinde dem.

Johannes, den elffede Apostel, havde, da han var forvist til Den Patmos og var forladt af Mennesker, men dog ikke af Gud, den Aabenbaring, som er nedskreven i det nye Testamente, og om hvilken han siger: „Jeg saa et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn. Og Dyret, som jeg saa, var ligt en Parder, og dets Fodder som en Bjørns, og dets Mund som en Loves Mund; og Dragen gav det sin Krafft og sin Throne og stor Magt. Og jeg saa eet af dets Hoveder ligesom saaret til Doden, og dets dødelige Saar blev lagt, og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt; og de tilbade Dyret og jagde: hvo er Dyret lig? hvo kan stride imod det? Og en Mund blev det givet til at tale store Ting og Bespottelse, og Magt blev det givet til at virke i to og fyrrethve Maaneder. Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, at bespottede hans Navn og hans Paulun, og dem, som bo i Himlen. Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem." (Aab. 13, 1.—7.)

Hvad siger Historien med Hensyn til Sandheden af denne, Johannes', Aabenbaring? De Ugudelige forsættede først Herlighedens Herre, og derefter forjulte de hans Apostle og

inspirerede Mand og myrdede disse paa de mest gruopvækkende Maader; derefter bleve Resten af de Hellige, Medlemmerne af Kristi Menighed, Gjenstand for deres Fjenders grusomme Mishandlinger, indtil alle de Hellige vare udryddede af Tilbørelsen. Tiden fattedes mig til at omtale, hvorledes de bleve mishandlede — og desforuden ere de Fleste mere eller mindre bekendte med, hvad Historien beretter desangaaende.

Den pavelige Magt kom da frem, og Paven paastod at have Myndighed til at handle i Herrens Sted, at være Kristi Husholder paa Jorden; at Petrus havde givet ham Himmeriges Riges Nøgler o. s. v. Han — Paven — op-højede sig i Sandhed over Alt, hvad der kaldtes Gud eller Gudsdyrkelse, jatte sig i Guds Tempel som en Gud og udgav sig for at være en Gud, som Paulus havde forndiagt. Hans Herredomme tiltog, og Mennekkene bleve tvungne til at underkaste sig hans Love eller tage Følgerne, nemlig Doden; og i Stedet for den himmelske Herrens Lovsang ved Kristi Fødsel: „Være være Gud i det Højestel og Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed," kom Splid, Uenighed og Ufred paa Jorden. Denne nye, af Mennesker indstiftede Regjering, begyndte at gennemføre sin Magt ved Sværd og Blodsudgydelse, og den, der ikke vilde raabe „Være være Paven" og anerkjende ham som Kirkens Overhoved, kunde ikke staa mod hans magtige Arm. Da var det, de aandelige Gaver ophørte, thi det hellige Præstedomme blev taget fra Jorden, og Kvinden flyede i Ørten, hvor hun havde et Sted beredt af Gud, som Johannes den Aabenbarer omtaler i sit 12te Kapitel, 6te Vers. Da var det, at Mennekkene efter deres egne Begjeringer toge sig Værere i Høbetal,

og disse prædikede, hvad der fildrede deres Øren, i hvis Tjeneste de vare. De fornægtede Evangeliets Kraft, overtraadte Loven, forvendte Stikkene og gjorde den evige Pagt til Intet, som Profeten Esaias forudsagde; Menneskene bleve ledte i Vildfarelse og Bankundighed; „Mørke skjulte Jorden og Dunkelhed Folkene,“ og de trostede sig med, at Herren havde ophørt at tale til Menneskene og at gøre kraftige Gjerninger; Blinde bleve Blindes Vejledere. Saaledes henrandt Tiden, det ene Aarhundrede efter det andet. Herren udgød en dyb Søvn's Aand over dem. Profeterne vare ikke længere i deres Midte, saa der fandtes ikke Nogen, der med Myndighed fra Gud kunde sige: Saa siger Herren; men Himlene vare tilslukkede, og den Almægtiges Røst var forstummet formedlesth deres Ugudelighed.

Men skulde det altid forblive saaledes? Nej, ingenlunde. Profeten Daniel siger: „Han skal tale Ord imod den Højeste og undertrykke den Højestes Hellige, og tænke paa at forandre Tider og Lov, og de skulle gives i hans Haand indtil een Tid og Tider og en halv Tid. Derefter skal Retten sættes, og man skal fratage ham hans Magt, for at odelægge og tilintetgjøre den indtil Enden. Men Riget og Herredømmet og Rigerens Magt under al Himmelen skal gives til et Folk af den Højestes Hellige. (Dan. 7, 25.—27.) Profeten Esaias siger ndtrykkelig: „Se, herrens Haand, er ikke forkortet, at han ikke kan fælske, og hans Øre er ikke tunghørende, at han ikke kunde høre. Men Eders Misgjerninger gjøre Stikmisse imellem Eder og imellem Eders Gud; og Eders Synder gjøre, at han skjuler Ansigtet for Eder, saa at han ikke horer.“ (Es. 58, 1. 2.)

Dette var Aarsagen, hvorfor hans Røst var forstummet. Profeterne og

inspirerede Mænd saa hen til den Tid, da Herren for sidste Gang skulde lægge sin Haand paa Bærket og vise, at hans Arm ikke var forkortet. Profeten Daniel, som jeg før hentydede til, saa hen til en Tid, da Himmelen's Gud vilde oprette sit Rige paa Jorden, et Rige, som aldrig skulde forgaa; i Begyndelsen skulde det kun være lidet, men det skulde vokse og tiltage, dets Regjering skulde ikke overlades til noget andet Folk, og det skulde knuse og tilintetgjøre alle andre Riger, men selv skulde det bestaa evindeligen; det skulde blive oprettet, ikke af Mennesker, men af Gud; Apostelen Johannes saa, da han var paa Den Patmos, at Evangeliet skulde gjenbringes til Jorden i de sidste Dage ved hellige Engles Betjening; at det skulde komme fra Himmelen's Gud og forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk førend hans Doms Time. Vi Sidste-Dages Hellige tro, at hvad Guds Profeter have forudsagt ved den Helligaands Inspiration, maa fuldbyrdes, thi Jesus siger: „Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa.“

Aarsagen, hvorfor jeg og mine Medbrødre ere her i Dag, er at forkynde den glædelige Tidende, at denne Engel, som Johannes saa, er kommen og har bragt Evangeliets Fylde til Jorden; at Herren har ihuforniet de Døfter, han gjorde til Fædrene, og de Forfættelser, han lovede deres Afkom; at den samme Jesus, Verdens Frelser, som af Foderne blev forfæstet, som opstod fra de Døde, og som aabenbarede sig for sine Apostle, i dette, det 19de Aarhundrede, igjen har talet til Menneskene og givet Mænd Fuldmagt til at organisere hans Kirke paa Jorden; at de, som fordm holdt Præstedømmet, nu, i denne Hussholdning, have beseglet det paa Mennesker i Rjødet.

Kristi Kirke er saaledes igjen i disse vore Dage ligesom i fordums Dage opbygget paa Apostlers og Profeters Grundvold med Jesus selv som Kirkens Hovedhornesten. Kristi Legeme eksisterer i sin Helhed. Dette er mit og vort Vidnesbyrd til Eder; vi forkynde ingen nye Lærdomme, men de samme, som Frelseren og hans Apostle forkyndte; vi bekræfte med bestemte Ord, at guddommeligt Fuldmagt eller Præstedømmet og de aandelige Gaver igjen ere paa Jorden; den Aand, som bejælede de Hellige i fordums Dage, er udghdt over de Hellige i disse vore Dage. Det var den Kraft, hvorved de glædede sig i Prøvelsens Time; den gav dem Styrke til at taale Foragt og Forfølgelse, til at udholde al Pine og til med Glæde at gaa Døden imøde for deres Tros Skyld. Formedest den kunde de, naar Værne indhyllede deres Legeme, og naar de bleve pinte paa andre Maader, synge Lovsange til Kongen Sumanuel og hans Fader.

Vi sige med bestemte Ord, at vi, lig Herrens Tjenere fordm, ere kaldte igjennem Inspirationens Aand til at forkynde Livets og Saliggjorelsens Ord til vore Medmennesker, og jeg opfordrer Enhver, som horer min Røst, til at tro Evangeliet, til at omvende sig fra sine Synder og blive døbt i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse samt modtage den Helligaands Gave.

Dette er den eneste Maade, hvorpaa Menneskene kunne opnaa Frelse i Guds Rige, den eneste Vej, som leder tilbage til vor himmelske Fader, hvorfra vi ere udgaagne, og den eneste Plan, som

er lagt, for at vi kunne blive Medarvinger med vor ældre Broder, Jesus Kristus. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at der findes ingen Magt, som vil faa Lov til at standse Herrens Hensigter, men at hans Rige vil vokse og tiltage og tilsidst triumfere, thi Herren har sagt det; og den, som vil adlyde Evangeliet, vil modtage dette Vidnesbyrd.

Dette Evangelium skal prædikes for al Stabningen til et Vidnesbyrd, og da skal Guden komme. Den Tid vil komme, da Menneskene ville forstaa og anerkende, at de Sidste-Dages Helliges Lære er Sandhed; om ikke før, saa paa den Dag, da Kristus skal komme med sine Hellige, da de Døde i Kristus skulle opstaa og møde ham, da de, som leve, skulle blive forvandlede i et Øjeblik fra Dodelighed til Udødelighed, og da alle Retfærdige i Forening skulle leve og regjere med ham paa Jorden et Tusinde Aar i Fred og fiden igjennem al Ewighed.

Med Glæde og med store Forhaabninger se vi hen til denne herlige Tid, som sikkerlig en Gang vil komme, idet vi udbrøde med Digteren i en af vore Salmer:

Da stilles al vor Dængjel,
Da ender al vor Trængsel,
Da tages Sløret bort,
Da er Guds Rige vort,
Da skal i Fred vi bo
I salig Ro.

Maa Gud velsigne alle sandhedsjægende Mennesker og ophjæ deres Forstand, er min Bøn for Kristi Skyld. Amen.

— Tænk efter, om Du virkelig har faa meget at klage over Guds Tilskikkelser, og ikke svarere over Dig selv?

Den 1ste Februar 1893.

Eiikanden i Missionen.

Paa Grund af indtrufne Omstændigheder have vi ikke før været i Stand til at give „Stjernen“'s Læsere Beretning angaaende vort Besøg i den skandinaviske Mission; men det var os i Sandhed en stor Glæde og ihlde vort Sind med mange Betragtninger samt vakte mange hjærlige Erindringer og behagelige Erfaringer at se Missionærerne og de Hellige i de forskellige Konferencer.

Tordag og Sondag den 17de og 18de September 1892 afholdtes Konference i Aalborg. Der var 8 Eldster fra Zion tilstede, og de frembare deres Bidnesblyd om Evangeliets Sandheder. Eldstjerne, som virke i denne Konference, have vist deres store Nidkærhed for Sandheden, og de følte en stor Glæde over at se Frugterne af deres Bestræbelser, da 40 vare blevne tillagte Kirken ved Daab siden Foraarskonferencen, medens Udfigterne for Fremtiden vare glimrende. Denne Konference, der indbefatter hele Vendtjyskel og strækker sig noget Syd for Limfjorden, har fra Begyndelsen været meget frugtbar paa Sidste-Dages Hellige; mange af Zions dngtigste Borgere ere komne fra det nordlige Hjørne af Danmark. Naturligvis har vor Saligheds Fjende ikke været uvidende desangaaende, og gennem sine Tjenere har han stedse kæmpet mod Sandheden; men det har vist sig her, som det blev lovet Joseph Smith i Begyndelsen, forend denne Kirke blev organiseret, at jo større Modgang Sandheden moder, des mere Fremgang vil den have. I afdigte Oktober Maaned blev en af vore Eldster, Martins Nielsen, landsforvist fra denne Konference, men Evangeliets Forthudelse gaar stedse fremad, og Mange komne til Sandhedens Erkjendelse.

Marhus Konference afholdtes Tordag og Sondag den 24de og 25de September. Af Missionærer fra Zion var der 17 tilstede, men alligevel var Tiden saa inddelt, at Alle fik Anledning til at tale, og det var en sand Glæde at hylte til disse Herrens Tjenere, som vare udjendte for at advare deres Medmennesker om Herrens Straffedomme, som ville komme over de Ugudelige. Man kunde tydeligt mærke, at disse Brodre vare i Besiddelse af Aanden af deres Kaldelse, Ydmyghedens og Hærlighedens Aand, den Hærlighed, som giver Menneskene Kraft til at opofre Alt for Sandhedens Sag og for at saa deres Medmennesker til at kjende Gud. Under Konferencen bleve fire Forsamlinger afholdte, og Salen, der er meget stor, var overihlbt med opmærksomme Tilhorere, som uden Tvivl kom til den Slutning, at der var Noget i de Sidste-Dages Helliges Lære, som ikke fandtes i nogen anden. Eldstjerne talte med stor Kraft, og formedelt Aanden, som ledte dem, og den Myndighed, de vare i Besiddelse af som Herrens Tjenere, vidnede de om Sandheden af Kristi Evangelium. Mandag den 26de Septbr. afholdtes et Præstedomsmøde, hvor mange vigtige Sporgsmaal bleve behandlede, og hvor Alle bleve opmuntrede til at fortsætte med det vigtige Arbejde, at udsprede Evangeliets Lyg. I det forløbne Aar er Evangeliet blevet forkyndt i denne Konference for Mange, som aldrig før have haft Lejlighed til at høre det. I Haderslev, Schleswig, have vore Missionærer arbejdet for en Tid, men

da den Døde fandt, at deres Indflydelse kunde mærkes blandt Folket, og at Røgle af dem i Oprigtighed undersøgte Sandheden, begyndte han at frugte for, at disse vilde annamme samme, samt at gøre Alt i sin Magt for at hindre Guds Værks Fremgang der. Følgerne bleve, at vore Eldster fik officiel Ordre til at forlade Landet inden 24 Timer, og de efterkom denne Opfordring; Missionsarbejdet i denne Del af Konferencen er altsaa standset forelobig.

Konferencen i Malmø blev afholdt Torsdag og Søndag den 8de og 9de Oktober. Ved Mødet Torsdag Aften afgave Eldsterne Beretning om Tilstanden i Konferencen; denne var meget god. 38 vare blevene døbte siden den forrige Konference, og Udfigterne vare fremdeles lovende. 3 Forsamlinger afholdtes om Søndagen, og det viste sig, at Følget var altfor lille; de tilstedende Bærelser vare fyldte, og selv enhver staaende Plads var optagen. Den bedste Orden elskiterede under hele Konferencen, og Herrens Aand var rigelig udgydt over Talerne og de Hellige, som bleve styrkede i deres Tro og opmuntrede til at opfylde deres Pligter og efterleve Evangeliets Forskrifter. Der var 14 Zions-Eldster tilstede, og de solte sig Alle lykkelige og tilfredse over at virke som Sandhedens Budbærere. Et Præstedomsråd afholdtes den paafølgende Mandag Formiddag, hvor gode Raad og Formaninger bleve givne. I Halmstad Gren er der blevet aabnet nye Arbejdsmarker, hvor Evangeliet aldrig har været forkyndt, og Eldsterne fortjene Ros for deres Flid og Ridkjærhed i at bryde frem igjennem Mørkhedens Taage for at bringe Sandhedens Lys til dem, som ere i Bantundighed angaaende Saliggjorelsens Plan.

I Gøteborg afholdtes Konferencemøderne Torsdag og Søndag den 22de og 23de Oktober. Der var 12 Missionærer fra Zion tilstede, og alle disse indtalte deres Følelser angaaende Evangeliet. Eldsterne i denne Konference bevise ligeledes deres Hengivenhed for Sandhedens Sag ved den Flid og Iver, de lægge for Dagen i at virke for Guds Riges Opbyggelse og Ordets Forthudelse for deres Medmennesker. 43 vare tillagte Kirken siden den forrige Konference. Den vidtudsprekte Westerviks Gren blev delt i to, og en ny Gren blev saaledes oprettet under Navnet Kalmar Gren.

Vi ankom til Christiania den 29de Oktober, hvor Konferencen afholdtes denne og paafølgende Dag. Missionærerne vare indkomne fra deres forskellige Arbejdsmarker for at overvære Konferencen, og fra Alt at domme var det dem en stor Glæde at samles med hverandre og de Hellige, hvilket maa være en sand Forfriskning efter en maaste ensom Vandring over de norske Heder og Fjælde et halvt Aar. Forsamlingen Torsdag Aften var optaget med, at Missionærerne afgave deres Rapporter. Antallet af Døbte var ikke saa betydeligt, men Evangeliet var blevet forkyndt for Mange, som ikke før havde haft Lejlighed til at høre det, og Eldsterne nærede det Haab, at deres Anstrængelser i denne Retning vilde bære gode Frugter i Fremtiden. Ved de tre Møder, som afholdtes om Søndagen, var den store og prægtige Sal fyldt med Hellige og Fremmede, som med Opmærksomhed lyttede til de forskjellige Talere, der hver især fremlagde Evangeliets Principer i dets Renhed. Tirsdag den 1ste November mødte alle Zions-Eldsterne, 18 i Antal, paa Kontoret i en jelsabelig Sammentomst arrangeret af Præsident Adolph Madsen, hvor de, foruden at deltage i et udmærket Festsmaalid, tilbragte en behagelig Tid med korte Taler, Missionserfaringer,

Sange o. s. v. I Norge er der kun een Konference, og de Hellige ere vidt adspredte, hvorfor Arbejdet i de fleste Grenene i Konferencen er meget anstrængende, men Eldsterne modtoges deres forskjellige Bestikkelser med den allerstørste Sindsro og tilshneladende Lethed. To bleve jendte til Tromsø — nær den 20 Længdegrad Vst fra Greenwich og den 70de Bredegrad, altsaa langt Nord for den nordlige Polarkreds — hvor Solen ikke stikker i cirka 2 Maanedes om Aaret (og alene dette, at være saa at sige indhyllet i et næsten ægyptisk Mørke i maanedsvis, er meget trist for dem, som komme fra et Sted, hvor Solen stikker i det Mindste 300 Dage om Aaret).

Den 4de November forlode vi de Hellige og Eldsterne i Christiania, og efter en næsten 25 Timers Jernbanerejse ankom vi til Stockholm. 27 Missionærer, af hvilke 21 vare fra Zion, overværede Konferencen; denne afholdtes Lørdag og Søndag den 6te og 7de November. 79 Medlemmer vare blevne tillagte Kirken siden forrige Konference, og Eldsterne havde været i Stand til at bringe Evangeliet, hvor det aldrig før havde været, og til at forkynde dets herlige Sandheder for Mange, som ikke havde hørt det før. Søndag afholdtes 3 Forsamlinger, som vare talrigt besøgte; endog en Sidejal og Kontoret maatte tages i Brug, og disse saa vel som selve Salen vare overfyldte med opmærksomme Tilhørere. Eldsterne bære kraftige Vidnesbyrd om Sandheden. Mandag afholdtes tre Forsamlinger, een om Formiddagen for de Hellige, een om Eftermiddagen for Præsledømmet og et almindeligt Møde om Aftenen. Vi forlode Stockholm den 9de November og afholdt en Forsamling hos de Hellige i Gøteborg om Aftenen den 10de November. Den paafølgende Dags Morgen forlode vi Gøteborg og ankom til Kjøbenhavn samme Dags Aften.

Kjøbenhavns Konference afholdtes Lørdag og Søndag den 12te og 13de November. 26 Eldster fra Zion vare tilstede; 13 af disse vare lige ankomne fra deres Hjem. Ved Forsamlingen Lørdag Aften afgave Missionærerne, som arbejde i Konferencen, deres Rapporter. Siden forrige Konference vare 22 blevne tillagte Kirken ved Daab. I nogle af Grenene i Konferencen havde Missionærerne mødt en Del Modstand, og Folket vilde ikke tillade dem at afholde Forsamlinger, men ikke des mindre prøvede Eldsterne af yderste Evne paa at sprede Evangeliets Lys blandt deres Medlemmer, og mange af disse undersøgte Sandheden. To af vore Brødre, nemlig Eldsterne N. S. Hendrikjen og Ole Sørensen jun., vare blevne landsforviste dette Aar fra Dernes Gren i denne Konference. Søndag Formiddag afholdtes en Søndagskole-Eksamen, som tydelig beviste, at Børnene gjorde stor Fremgang med Hensyn til at lære Evangeliets Principer at kjende; megen Ros tilkommer Bestyrelsen, Lærerne og Lærerinderne for deres Bestræbelser i denne Organisation. To meget interessante Forsamlinger afholdtes Søndag Eftermiddag og Aften. Mange kraftige Vidnesbyrd bleve baarne, og megen sund Lærdom blev givet under Konferencens Lob. Efter hvad Nogle jagde, havde der ikke været saa mange til Konference i flere Aar; den rummelige Sal var pafuld af Tilhørere, og al staaende Plads, selv ud paa Trappen, var optaget. Kjøbenhavns Gren i denne Konference er i Særdeleshed i en trivelig Forsatning. Forsamlingerne ere godt besøgte baade af Hellige og Fremmede; Mange komme for at høre Sangtoret, der saaledes bidrager til, at disse saa

Evangeliet at høre. Hjælpeforeningen er af stor Nytte, efterjom den, saa vidt dens Midler strækker, afhjælper Nøden hos de Trængende.

I det Hele taget er Tilstanden i den skandinaviske Mission god; og endstjondt ikke saa Mange ere blevne indlemmede i Kirken i det forløbne Aar som i andre foregaaende Aar, har dog Missionærerne virket med stor Iver og gjort mange Anstrængelser, hvorved det er lykkedes dem at aabne nye Arbejdsmarker for Sandhedens Udspreddelse. Evangeliet er jaaledes blevet prædiket for mangfoldige Menneſter, som aldrig før have haft Anledning til at høre det, og endstjondt det maa synes underligt, er det dog en Kjendsgjerning, at der findes Tusinder og atter Tusinder af Menneſter i Skandinavien, som ikke endnu have hørt en Zions-Øldstes Rost; men Missionærerne arbejde deres Vej ind i den ene nye Egn efter den anden for at finde de Dyrigtige af Hjertet. Fordom mod os som et Folk, viger stadig, og de Sidste-Dages Hellige blive alt mere og mere bekyndte blandt den bedre Klasse af Befolkningen. De Hellige ere ikke ansete for at være saa upopulære nu, som de før have været, og jelo om kun faa anamme Evangeliet, nyder dog Sandheden Fremgang, og et stort Arbejde udføres i disse Lande.

Meget kunde siges til Fordel for Missionærerne, som virke i Skandinavien. I Reglen ere de i Besiddelse af Landen af deres Kaldelse og vise Udhjælp mod deres Forefatte, medens de ere ivrige for Evangeliets Fremme og virke med Hæder for den Sag, de have indviet sig til.

Ved at betragte de Dopsrelser, Missionærerne gjøre, og de Selvfornægtelser, de underkaste sig for at bringe Evangeliets Lys eller Frelsningssplanen til deres Medmenneſter, ved at gaa, hvor som helst de blive bestykkede, uden at knurre, maa man i Sandhed sige: hvilket stort Arbejde udføre ikke de Sidste-Dages Hellige for Menneſteslægtens Velsignelse!

De Hellige i denne Mission ere i Reglen gode og trofaste Menneſter, som opfylde deres Pligter saa vidt, som man kan forvente af dem i deres Omstændigheder. Mange ere meget trofaste, og stor er den Belønning, der venter dem, som forblive trofaste indtil Enden.

Afsøning og Beskikkelse.

Øldste Gustave A. Anderson løses fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne“s Kontor som Skriver for „Nordstjernen“ og beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference under denne Konferences Præsidents Bestyrelse.

Øldste Charles J. Wahlquist løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne“s Kontor som Skriver for „Nordstjernen.“

Joseph Christianſen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Kalefjund, Norge, d. 4de Januar 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Som De ved, blev jeg i Forening med Ældste John L. Johnson i sidste Konferencé beskikket til at virke i denne Del af Herrens Bingeard for om muligt at aabne en ny Missionsmark.

Vi ankom hertil den 22de December. Alt vel. Paa Grund af alle de Helligdage, som vare saa nær for Haanden, tænkte vi, det vilde være Bedst for os at vente med vor Virksomhed indtil efter disse; dog kunde vi ikke tillade os selv at sidde inde og være aldeles stille. Søndag Aften den 25de gik vi til et af de tre Kirkesamfund, som findes her i Byen.

Der afholdtes et Samtale-møde; Emnet var: Væren iblandt de forudsagte Hellige; det blev drøftet af de fleste af de Tilstedeværende, men i Stedet for Enighed bleve de mere og mere uenige i deres Anskuelser, og en Mand gjorde sig gjældende, som ikke burde eller skulde findes i en saadan Sammenkomst.

Vi søgte, det var en Pligt, som hvilede paa os, som Herrens Tjenere, at bære vort Vidnesbyrd, naar Anledning gaves dertil; jeg bad derfor om Tilladelse til at sige nogle Ord, hvilket jeg ogsaa fik. Jeg anførte Pauli Ord til Galatnerne (Gal. 6, 7.) og bar mit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenlivelse til Jorden i dets Renhed.

Efter Forsamlingen kom Præsten og en Del af Tilhørerne hen til os og hilsede og takkede os for, hvad vi havde sagt. Vi uddelte derpaa nogle Skrifter og gik hjem. Endskjøndt det, vi havde sagt, kun var en Gnist, blev det dog til en stor Ild, thi „Søndmøre Folkeblad“ offentliggjorde straks følgende

„Advarsel.

„To Mænd, Udsendinge fra de „Sidste Dages Hellige,“ som de kaldes, eller Mormonerne, gjæste i disse Dage vor By, ganske sikkert for at gjøre Proselitter for deres Sætt.

„Vi føle det derfor som en Trang at advare mod disse Tilrejsende, der jaaledes ville forsøge at faa udbredt deres fortjættende Meninger iblandt os. Det er vel med dem som med mange flere Sætterere, at de ved det første Forsøg forsøge at smugle i Folk deres Troslærdomme, hvorimod de senere, naar de have faaet nogen Tilslutning, vise sig, som de i Virkeligheden ere.

„Paa Landsbyggerne maa ogsaa Folk være opmærksomme; thi det slaar vel næppe Fejl, naar vi antage, at de ogsaa ville gjæste disse. I den sydlige Del af vort Land har det vist sig, at Landsbyggerne have været den frugtbareste Jordbund for Mormonismen.

„Vi skulle her meddele den 8de af deres 13 Artikler, saa tænke vi, at Folk flest, som ser den, skjøner, hvor det bærer hen:

„Vi tro paa Guds Ord, jaaledes som det er nedskrevet i Bibelen, for saa vidt som det er rigtigt overført; vi tro ogsaa paa Guds Ord, nedskrevet i Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog.“

„Dette har sat Folk i Bevægelse, og Mange have besøgt os for at se os og høre os tale om Evangeliets Principer. Djævelen har heller ikke været stille, men ved sine Redskaber har han forsøgt paa at forhindre os. Et Rygte var kommet ud, at vi skulde holde Møde Nytaarsdag, og Bøvelen var uden Tvivl beredt paa at forulejlige os.

Det første Besøg, vi havde i det

nye Aar, var en Politibetjent, som ønskede at vide Noget angaaende Paalideligheden af Nygget, som var i Omlob, at vi skulde afholde Forsamling den Aften. Vi beroligede ham, men omtrent ved 6-Tiden kom det næste Sendebud; det var en velklædt ung Mand. Vi forstode nu, at der var Noget paa Færde; vi bade ham sidde ned, og vi talte med ham om, hvad vi vare sendte hertil for at forkynde Menneskene, og han blev tilhueladende meget forbanjet og nedslagen. Medens vi saaledes vare beskæftigede, hørtes forfærdelige Strig efterfulgt af Stenkastning imod Huset, hvor vi boede, og en Varm paa Trapperne, hvorpaa en Hov af Mænd, omtrent Halvhundrede, kom væltende ind i vort Bærelse for at overfalde os. Men formeddelt Guds Mand, som gjorde sig gjældende, solte vi os lige saa rolige som en Sommermorgen. Broder Johnsen stod op og spurgte dem, om de vare Kristne, og sagde, at dersom de vare det, maatte de komme til os som Mænd og ikke som en vild og blodtørstig Pøbel. Han fortalte dem, at vi, de Sidste-

Dages Hellige, i Virkeligheden efterkomme Jesu Formaning: „Elsker Ederes Fjender, velsigner dem, som Eder jorbände, gjører dem Godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder.“

Derefter talede jeg til dem en længere Tid om Utaq og bemærkede, at vi tillode Tilhængere af hvilket som helst religiøst Samsund uforstyrret at komme iblandt os; at vi vare komne hertil for at forkynde dem og Alle Jesu Kristi Værdomme rene og uforfalskede, og at Enhver efter Behag havde Rettighed til at antagme eller forkaste vor Lære.

De lyttede med spændt Opmærksomhed til, hvad vi sagde, og de gave os det Beste, førend de gik, at vi ikke skulde have mere Forulempelse fra deres Side. Vi sang dem en Salme og gav hver af dem et Skrift at læse, hvorpaa de forlode os, og vi takkede vor himmelske Fader for hans Lands Distand og for hans Hjælp og Befrielse fra Overlast og Pøbelens Haand.

Deres Broder i den nye og evige Pagt,
James Erickson.

Blandinger.

Flece Hundrede tyske Familjer have allerede henvendt sig til Autoriteterne i Hamborg med Ønsket om at adoptere Smaa børn, hvis Forældre ere døde under Koleræpidemien.

Et „Selskab til Forebyggelse af Selvmord“ er i Færd med at blive dannet i England. Lovene ere allerede trykte; Medlemmerne forpligtes ved dem paa tre forskellige Maader. For det Første skal ethvert Medlem daglig fremføre Sætningen: „Mit Liv tilhører ikke mig, men Kristus;“ dernæst skal han lægge nøje Mærke til Sindstilstanden hos alle dem, med hvem han daglig kommer i Berøring og, jaafremt han tror hos Noget af dem, at opdagte Øyst til Selvmord, skal han underrette Selskabets Formand derom. Det paahviler derpaa Formanden at træffe de videre Forholdsregler. Medlemmerne betale et aarligt Kontingent, hvis Størrelse retter sig efter deres Indtægter. En Del af de saaledes indkomne Penge henlægges til en Fond, hvis Formaal det er at hjælpe Folk, som ere komne i stor Nød og Siendighed.

I Washington mener man i Følge New York Medicinal Journal at have iagttaget en Epidemi af Difteritis, foraarjaget ved inficeret J3. Liget af et Barn, der døde af nævnte Sygdom, laa i to Dage pakket i J3; da Liget lagdes i Kisten, blev Hsen kastet paa Gaden. Tre Børn der spiste af Hsen, fik i Løbet af en Uge alle Difteritis og døde meget hurtig. I det Hele mener man at kunne jatte 32 Difteritistilfælde i Forbindelse med Hsen; de femten endte med Døden.

Fyrst Ferdinand af Bulgarien har friet til Hertugen af Parmas Datter. Fyrsten ønskede, at hans tilkommende Børn bleve opdragne i den græsk-ortodokse Religion. Hertugen af Parma havde iniet at indvende mod Partiet, men Paven nægtede sit Samtykke.

Baron Girsch rejser i Løbet af Foraaret til Amerika for at træffe Aftale med Venner i Philadelphia og Boston om Gjennemførelsen af sine menneskekjærlige Planer. Det hedder sig, at Baronen endnu vil anvende nogle Millioner til at forbedre sine Trosvællers Kaar.

Efter de officielle, statistiske Meddelelser døde der i Regjeringsdistriktet Podolien i Rusland afvigte Aar ikke mindre end 23 Personer i en Alder af 105—114 Aar. En saa lang Levetid hører der ingenslunde til de store Sjældenheder. I Følge de af Geistligheden indhenteede Oplysninger døde i Løbet af de sidste 20 Aar (1872—1892) ikke mindre end 627 Personer (388 Mænd og 239 Kvinder) i en Alder af over 100 Aar; 389 af dem opnaaede en Alder af 100—105; 205 en Alder af 105—110 Aar, medens de 33 øvrige opnaaede en endnu højere Alder. I Januar Maaned var Dødeligheden størst blandt disse gamle Menneker, i Juli var den mindst.

De ti Jomfruer.

(Matt. 25, 1.—13.)

Vor Frelser og vor Herre, den Gang, han var paa Jord,
 Ved Signelser saa ofte frembare sine Ord;
 Ja, Himmeriges Rige han ligned' ogsaa ved
 Ti Jomfru'r, som med Lamper til Bryllup drog afsted;
 Dog fem af dem kun vare jo af de Kloges Tal
 Og Olje tog med Lamperne til Brudehujets Sal;
 De Fem tog ogsaa Lamper, men ingen Olje med,
 Og alle Ti henslumrede i Sovnens stille Fred.
 Ved Midnat Anstrig lyder: „Brudgommen kommer nu!
 Gaa, Alle, ham imode, frimodig, glad i Hu!“
 Da vaagnede de Alle, beredte Lamperne,
 De Daarliges udsuktes, de kunde ikke se,
 De ingen Olje havde, naar hortos Glædens Bud,
 De vare ej beredte at møde deres Gud;
 Da bade de de Kloge: „Vidt Olje lad os saa,
 At ogsaa vi i Møde Brudgommen kunne gaa.“

Men disje til dem jagde: „Gaa, køb, men ikke bi,
 Der ellers ikke bliver nok for os alle Ti.“
 Dog mens de gik at købe, da drog i Huset ind
 Brudgommen med de Kloge, saa glad i Sjæl og Sind;
 Og Døren blev tilluftet, saa da de Andre kom
 Fra Sælgerne med Olje og jagde meget from:
 „Lad op for os, o, Herre!“ da svared han dem: „Nej,
 Forjændt jeg Eder siger, jeg kender Eder ej.“
 Se, derfor bør vi vaage, thi Jngen kender til
 Det Klar, den Dag, den Time, da Herren komme vil.
 Saa lad os have Olje i Lamper og i Kar,
 Beredt at se Brudgommen, ja, ham, som Korset bar.
 Men hvordan skal vi Olje i vore Lamper saa?
 Det Sottende, vi Alle jaaledes bør forstaa:
 At om vi vore Pligter oplyde Nat og Dag,
 Med Nidkærhed og Iver forfremme Herrens Sag,
 Taalmodig fremad vandre i Ydmyghed for Gud,
 Paakalde ham hver Morgen, Aften, lydig til hans Bud,
 Og møde ofte sammen at blive ret belært,
 Da gjør vi det med Lethed, som ellers saldt os svært.
 Om Kjærlighed vi dyrke, det første store Bud,
 Og slette hver en Uret af vore Hjerter ud,
 Og pleje Nandens Rilde, at den kan flyde ren,
 Da vil vi aldrig falde paa nogen Anstødssten.
 Se, da vil vore Lamper med Olje brænde klar,
 Og Evangeliet lyse, hvor før der Mørke var.
 Maa Gud os give Kraft til at vandre trofast frem
 Med Lamperne beredte til Brudehusets Hjem!

Laura Berberich.

Dødsfald.

Fredq Antoni Guldbrand, Son af John G. og Marie Johnsen, født i
 Aarhus, Danmark, den 11te Juni 1891, afgik ved Døden sammesteds den 1ste
 December 1892.

Indhold.

Tale af Eldste S. A. Pedersen	129	Korrespondance	141
Kleb. Anm.:		Blandinger	142
Tilstanden i Missionen	137	De ti Zomrner (Poesi)	143
Afløsning og Bestikkelse	140	Dødsfald	144

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Truff hos K. E. Bording (K. Peterien).